

νουνεχής κ. Τσιάνος παραμόρφωσε εκμοντερνιστικά το κείμενο όχι με νόμιμες αναλογίες, αλλά με εκείνες τις αδικαίωτες, εξώφθαλμες, βίαιες προσθήκες που ξεθεμελιώνουν κάθε ιδέα ενότητας ύφους (τι περί Χριστόδουλου ακούσαμε, τι περί Κούρκουλου και «Βίρα τις άγκυρες» και πάει κοάζοντας ...).

Απορώ αν μέσα απ' αυτά και άλλα τούτοις όμοια το κοινό κατάλαβε τι στο βάτραχο λείει τελικά αυτό το ρημάδι το έργο. Η παχυλή φιλολογική άγνοια, ασορτί και με τα κιτς κοστούμια του Γ. Ασημακόπουλου, ο οποίος εν Κανά μετέτρεψε τους δύο Χορούς βατράχων και μυστών, σε τρεις (!), και η ευκολία με την οποία ένα αριστοφανικό έργο γίνεται, μέσω και της γενναιοδωρίας πόρων, επικίνδυνα ξένο προς τον εαυτό του, είναι χαρακτηριστικό σημείο των καιρών.

Στην ασυδοσία αυτή παρασύρθηκε δυστυχώς και ο ταλαντούχος μουσικός Δ. Παπαδημητρίου, περιπλανηθείς έντεχνα αλλά φιλολογικώς αμέριμνα ανά την ελληνική μουσική επικράτεια.

Παρά ταύτα, από τους ηθοποιούς κρατάς το αναντίρρητο δαιμόνιο του οιστρήλατου κλόουν Π. Φιλιππίδη, καθώς και τους Αλ. Μυλωνά-Ν. Μπουσδούκο, που αριστοφάνισαν περισσότερο απ' όλους στον αγώνα Ευριπίδη-Αισχύλου. Ο Διόνυσος τού συνήθως αστραφτερού Γ. Μπέζου, μου φάνηκε ισότονος και άκεφος. Θα 'φταιγε μάλλον η βραδιά.

① Αν το Εθνικό έχει δικαίωμα και στον πειραματισμό, όπως αυτός του Μαυρίκιου, δεν έχει όμως δικαίωμα στη διαστρέβλωση, στην άγνοια, στη δημοκοπία. Κοινό -δυστυχώς- και μέγα μέρος της κριτικής καταδιασκέδασαν με τους γαργαλιστικά ακαλαίσθητους *Βατράχους* τού και μεταφραστού Κ. Τσιάνου (Τρεις φορές άκουσα «Ευριπίδους» με σίγμα, στη Νίκαια· αφήνω πια, ανάμεσα στ' άλλα μαργαριτάρια, εκείνο το εξοντωτικό «καλό κατευόδιο»). Ο συνήθως

... που τον έβλεπα, ευτύχησε ευπρωσωπα, αν και αργόσυρτα, τον ήδη